

STEPHEN CHBOSKY

De belevissen van een muurbloem

Vertaald uit het Engels
door Roos van de Wardt

Voor mijn familie

DEEL 1

25 augustus 1991

Lieve vriend,

Ik schrijf naar jou omdat zij zei dat jij luistert en dingen begrijpt en niet geprobeerd had om op dat feestje met die persoon naar bed te gaan ook al had je wel de mogelijkheid. Probeer er alsjeblieft niet achter te komen wie zij is want dan zou je erachter kunnen komen wie ik ben en ik wil echt niet dat je dat weet. Ik zal mensen een andere naam geven of namen die veel voorkomen, want ik wil niet dat je ontdekt wie ik ben. Daarom heb ik er ook geen retouradres in gezet. Hier bedoel ik niks verkeerd mee. Echt niet.

Ik heb er gewoon behoefte aan te weten dat er iemand op deze aarde naar me luistert en me begrijpt en niet probeert om met mensen naar bed te gaan ook al hadden ze wel de mogelijkheid. Ik moet gewoon weten dat deze mensen bestaan.

Volgens mij zou nou net jij dat moeten kunnen begrijpen omdat juist jij iemand bent die echt leeft en begrijpt wat dat betekent. Tenminste, dat hoop ik, want andere mensen rekenen op jou voor kracht en vriendschap en zo simpel is het. Dat is tenminste wat ik heb gehoord.

Nou, dit is dus mijn leven. En ik wil dat je weet dat ik zowel gelukkig als ongelukkig ben en dat ik er nog steeds achter probeer te komen hoe dat nou mogelijk is.

Ik vraag me af of mijn familie verantwoordelijk is voor het feit dat ik zo ben, vooral toen mijn vriend Michael in de lente opeens niet meer naar school kwam en we de stem van meneer Vaughn over de intercom hoorden.

‘Jongens en meisjes, het spijt me jullie te moeten vertellen dat een van onze leerlingen is overleden. Komende vrijdag zullen we tijdens het eerste uur een herdenkingsdienst houden voor Michael Dobson.’

Ik heb geen idee hoe nieuwtjes zich door school verspreiden en waarom ze vaak nog waar zijn ook. Misschien was het in de kantine. Ik kan het me niet goed herinneren. Maar Dave met de rare bril vertelde ons dat Michael zelfmoord had gepleegd. Zijn moeder speelde bridge met een van Michaels buren en zij hadden het schot gehoord.

Ik kan me niet echt veel herinneren van wat er daarna is gebeurd behalve dat mijn oudere broer naar het kantoor van meneer Vaughn in de onderbouwafdeling kwam en zei dat ik moest ophouden met huilen. Toen sloeg hij zijn arm om mijn schouder en zei dat ik mezelf onder controle moest hebben voordat pa thuiskwam. Daarna gingen we frietjes eten bij McDonald's en leerde hij me flippen. Hij maakte zelfs een grapje dat hij door mij een middag school had kunnen overslaan en vroeg me of ik zin had om hem te helpen sleutelen aan zijn

Camaro. Ik zal er wel behoorlijk slecht aan toe zijn geweest want hij had me nog nooit aan zijn Camaro laten sleutelen.

Tijdens de sessies met de leerlingbegeleiders vroegen ze de weinigen van ons die Michael ook echt aardig hadden gevonden om wat te zeggen. Ik denk dat ze bang waren dat een aantal van ons zouden proberen om zelfmoord te plegen of zo want ze zagen er heel gespannen uit en een van hen bleef maar aan zijn baard plukken.

Bridget die gestoord is zei dat ze wel eens over zelfmoord nadacht als er reclames voorbijkomen op tv. Ze meende het echt en de leerlingbegeleiders wisten niet zo goed hoe ze hiermee moesten omgaan. Carl die tegen iedereen aardig is zei dat hij heel ongelukkig was, maar nooit zelfmoord zou kunnen plegen omdat dat een zonde is.

Een van de leerlingbegeleiders ging de hele groep af en kwam uiteindelijk bij mij uit.

‘Wat vind jij, Charlie?’

Wat hier nou zo vreemd aan was, was het feit dat ik deze man nog nooit had ontmoet omdat hij een ‘deskundige’ was en hij mijn naam wist, ook al had ik geen naamplaatje op zoals bij een open dag.

‘Nou, ik vond Michael een aardige jongen en ik begrijp niet waarom hij het heeft gedaan. Hoe verdrietig ik me ook voel, ik denk dat die vraag me nog het meest dwarszit.’

Ik heb dat net teruggelezen en zo praat ik helemaal niet. Vooral in dat kantoor omdat ik nog steeds aan het huilen was. Ik was eigenlijk nooit opgehouden met huilen.

De begeleider zei dat hij dacht dat er 'problemen in de thuissituatie' waren geweest en dat Michael het gevoel had gehad dat hij er met niemand over kon praten. Misschien was dat de reden dat hij zich helemaal alleen had gevoeld en zelfmoord had gepleegd.

Toen begon ik tegen de leerlingbegeleider te schreeuwen dat Michael er met mij over had kunnen praten. En ik begon nog harder te huilen. Hij probeerde me te kalmeren door te zeggen dat hij een volwassene bedoelde zoals een leraar of een leerlingbegeleider. Maar het werkte niet en uiteindelijk kwam mijn broer weer in zijn Camaro naar de onderbouwafdeling om me op te halen.

De rest van het schooljaar behandelden de leraren me anders en gaven ze me hogere cijfers, ook al was ik niet intelligenter geworden. Eerlijk gezegd denk ik dat ze allemaal zenuwachtig van me werden.

Michaels begrafenis was vreemd omdat zijn vader niet hoefde te huilen. En drie maanden later liet hij Michaels moeder in de steek. Tenminste, dat zei Dave tijdens de lunch. Ik moet er wel eens aan denken. Ik vraag me af hoe het er bij Michael thuis aan toe ging tijdens het avondeten en tv-programma's.

Michael heeft geen briefje achtergelaten of zijn ouders hebben dit in ieder geval aan niemand laten zien. Misschien waren het wel 'problemen in de thuissituatie'. Ik wou dat ik het wist. Dan zou ik hem misschien wat concreter kunnen missen. Dan had het op een trieste manier misschien nog zin gehad.

Wat ik wel weet is dat ik me afvraag of ik 'problemen in de thuissituatie' heb maar het lijkt erop dat heel veel mensen het een stuk slechter hebben dan ik. Zoals toen het eerste vriendje van mijn zus verkering kreeg met een ander meisje en mijn zus het hele weekend heeft gehuild.

Mijn vader zei: 'Er zijn mensen die het een stuk slechter hebben.'

En mijn moeder zei niets. En dat was dat. Een maand later ontmoette mijn zus een andere jongen en begon ze weer vrolijke muziek te draaien. En mijn vader werkte nog steeds. En mijn moeder maakte nog steeds het huis schoon. En mijn broer sleutelde nog steeds aan zijn Camaro. Tenminste, totdat hij aan het begin van de zomer vertrok om te gaan studeren. Hij zit in het footballteam van PennState University maar hij had de zomer nodig om zijn cijfers op te halen zodat hij football zou mogen spelen.

Ik denk niet dat er een lievelingskind is in ons gezin. We zijn met z'n drieën en ik ben de jongste.

Mijn broer is de oudste. Hij is heel goed in football en gek op zijn auto. Mijn zus is heel mooi en gemeen tegen jongens en ze is de middelste. Ik haal nu alleen nog maar negens en tieners net als mijn zus en daarom laten ze me met rust.

Mijn moeder moet vaak huilen tijdens tv-programma's. Mijn vader is vaak aan het werk en hij is een rechtvaardige man. Mijn tante Helen zei altijd dat mijn vader te trots zou zijn om in een midlife-crisis terecht te komen. Ik ben er nu pas achter gekomen wat ze daarmee bedoelde omdat hij net veertig is geworden en er niks veranderd is.

Mijn tante Helen was mijn favoriete persoon in de hele wereld. Ze was de zus van mijn moeder. Zij haalde alleen maar negens en tieners toen ze op school zat en ze gaf me altijd boeken om te lezen. Mijn vader zei dat de boeken een beetje te moeilijk voor me waren, maar ik vond ze leuk dus hij haalde alleen zijn schouders op en liet mij lezen.

Mijn tante Helen woonde de laatste jaren van haar leven bij ons omdat haar iets heel ergs was overkomen. Niemand wilde me toen vertellen wat er gebeurd was ook al wilde ik het heel graag weten. Rond mijn zevende hield ik op met ernaar te vragen, omdat ik vragen bleef stellen zoals kinderen dat altijd doen en mijn tante Helen heel hard moest huilen.

Toen heeft mijn vader me geslagen en zei hij: 'Je maakt je tante Helen verdrietig!' Dat wilde ik niet,

dus ik stopte ermee. Tante Helen zei tegen mijn vader dat hij me nooit meer een klap mocht geven waar zij bij was en mijn vader zei dat dit zijn huis was en dat hij deed waar hij zin in had en mijn moeder zei niets en mijn broer en zus ook niet.

Ik kan me niet veel meer dan dat herinneren, omdat ik heel hard begon te huilen en na een tijdje moest mijn moeder me van mijn vader naar mijn kamer brengen. Pas veel later, nadat ze een keer een paar glazen witte wijn op had, heeft mijn moeder me verteld wat haar zus was overkomen. Sommige mensen hebben het echt een stuk slechter dan ik. Een stuk slechter.

Ik kan nu maar beter gaan slapen. Het is al erg laat. Ik weet van het meeste niet waarom ik het voor je heb opgeschreven. De reden dat ik jou deze brief heb geschreven is dat ik morgen naar de derde klas ga en ik zie er ontzettend tegen op.

Veel liefs,
Charlie